

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 401/2015
26.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, решавајући о захтеву Д.М. из Б., поднетом преко пуномоћника З.Р., адвоката из Н.Б., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 20 Ув 322/14 од 06.04.2015. године, у предмету утврђивања законитости решења Уставног суда Србије, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Захтев се **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Поднетим захтевом подносилац предлаже да суд захтев уважи и укине побијано решење Управног суда, којим је одбијен његов приговор, изјављен против решења Управног суда 9 У 8022/14 од 31.07.2014. године, којим је одбачена, на основу одредбе члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима у вези члана 3. и члана 4. истог закона, његова тужба, поднета ради поништаја решења Уставног суда Уж бр. 2219/11 од 31.01.2013. године.

Испитујући дозвољеност поднетог правног средства у смислу члана 49. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд налази да је захтев за преиспитивање побијаног решења Управног суда недозвољен.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), је прописано да против решења судије појединца којим се одбацује тужба по чл. 25. и 26. овог закона, подносилац тужбе има право на приговор у року од 8 дана од достављања решења, а ст. 2. и 3. истог члана закона је, између осталог, прописано да о приговору из става 1. овог члана одлучује решењем посебно веће суда састављено од троје судија.

Одредбом члана 49. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09) је прописано да против правноснажне одлуке Управног суда странка и надлежни јавни тужилац могу да поднесу Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке. Из наведене законске одредбе произлази да се захтевом за преиспитивање судске одлуке, као ванредним

правним средством, остварује судска контрола правноснажних одлука Управног суда донетих у управном спору. Ово због тога, што је одредбом члана 8. у вези чл. 3, 4. и 5. Закона о управним споровима прописано да Управни суд решава у управном спору о законитости коначних управних аката као појединачних правних аката којима надлежни орган непосредно применом прописа решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица у управној ствари односно појединачној и неспорној ситуацији од јавног интереса у којој непосредно из правних прописа произлази потреба да се будуће понашање странке ауторитативно правно одреди.

Из побијаног решења и навода захтева произлази да је подносилац захтева изјавио приговор Управном суду против решења тог суда 9 У 8022/14 од 31.07.2014. године, којим је одбачена његова тужба, поднета против решења Уставног суда Уж бр. 2219/11 од 31.01.2013. године применом одредбе члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима. Решавајући по приговору тужиоца, Управни суд је нашао да је приговор неоснован, јер оспорено решење Уставног суда нема карактер управног акта у смислу одредаба члана 4. Закона о управним споровима, о чијој законитости се одлучује применом одредбе члана 3. истог закона, јер њиме није одлучено о одређеном праву или обавези тужиоца, већ је њиме одбачена тужиочева уставна жалба, изјављена против решења Врховног касационог суда од 24.02.2011. године, решења Апелационог суда у Београду од 09.09.2010. године, решења Окружног суда у Београду од 11.11.2009. године, пресуде Врховног суда Србије од 26.12.2002. године, пресуде Врховног суда Србије од 17.03.2001. године и пресуде Окружног суда у Београду од 24.12.1999. године. Како наведеним решењем од 31.07.2014. године Управни суд није одлучивао у управном спору о законитости коначног управног акта, већ је тужбу одбацио, као недозвољену, Врховни касациони суд налази да се то решење не може сматрати правноснажном судском одлуком донетом у управном спору, због чега нису испуњени процесни услови из члана 49. став 1. Закона о управним споровима за подношење захтева за њено преиспитивање, па овај ванредни правни лек није дозвољен ни против побијаног решења, којим је, на основу одредбе члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, одлучено о приговору против те одлуке.

Одредбом члана 53. став 1. Закона о управним споровима је прописано да недозвољен или неблаговремен захтев или захтев који је поднело неовлашћено лице Врховни касациони суд ће одбацивати решењем.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 53. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву овог решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 26.06.2015. године, Узп 401/2015

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.